

UZASADNIENIE

Sąd przystępując do rozpoznania przedmiotowej sprawy dokonał wstępnej analizy akt sprawy oraz oceny spełnienia warunków formalnych postępowania, przede wszystkim okoliczności czy stronom postępowania w prawidłowy sposób doręczono wszelkie zawiadomienia. Sąd ustalił także, że termin wszczęcia postępowania dyscyplinarnego został zachowany. Po przeprowadzeniu pozytywnej weryfikacji warunków formalnych postępowania, Sąd dokonał analizy wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego i poddał ocenie materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu wyjaśniającym znajdujący się w aktach sprawy.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniosł o ukaranie doradcy podatkowego obwinionej o czyn polegający na niewykonaniu obowiązków zawodowych stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych w okresie 2019/2020, co stanowi naruszenie art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 2117 ze zm.), w zw. z art. 36 pkt 1 ww. ustawy oraz art. 4 ust. 2 Zasad Etyki Doradców Podatkowych, tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o doradztwie podatkowym

Na etapie postępowania wyjaśniającego oraz dyscyplinarnego Obwiniona nie złożyła żadnych dokumentów ani wyjaśnień. Dokonując analizy i oceny dowodów, Sąd uznał za wiarygodne dane wynikające z dokumentacji Krajowej Izby Doradców Podatkowych z uwagi na ich pochodzenie od organów samorządu zawodowego i brak skutecznych przeciwdowodów. W szczególności w przewidzianym przepisami terminie do regionalnego oddziału Krajowej Izby Doradców Podatkowych nie przesłano żadnych dowodów uczestnictwa w formach kształcenia innych niż organizowane przez organy lub jednostki organizacyjne Krajowej Izby Doradców Podatkowych.

Przepis art. 36 ustawy o doradztwie podatkowym wskazuje na podstawowe obowiązki doradcy podatkowego. W pkt 2 tego przepisu wskazano, że doradca podatkowy obowiązany jest do stałego podnoszenia kwalifikacji. Na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 8 lit. c ustawy o doradztwie podatkowym, zasady stałego podnoszenia kwalifikacji przez doradców podatkowych zostały szczegółowo określone przez Krajowy Zjazd Doradców Podatkowych w Zasadach Etyki Doradców Podatkowych. W myśl art. 4 ust. 2 ww. Zasad Etyki, obowiązkiem doradcy podatkowego jest stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych. Szczegółowe zasady zawarte są w rozdziale VIa. Art. 11 ust. 2 ww. Zasad Etyki stanowi, że doradca podatkowy, wykonując obowiązek stałego podnoszenia kwalifikacji, zobowiązany jest do uzyskania minimum 32 punktów w okresie następujących po sobie dwóch kolejnych lat. Wyjątki od tej zasady przewidziane są w przypadkach zawieszenia wykonywania zawodu lub po okresie zawieszenia, co jednak nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie.

Zawód doradcy podatkowego jest zawodem zaufania publicznego. W praktyce przyjmuje się, że zawód ten wykonywany jest przez osoby dysponujące profesjonalnym przygotowaniem, działające z należytą starannością i przy odpowiednich kwalifikacjach teoretycznych i praktycznych. Obowiązek stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych przez doradców podatkowych stanowić ma gwarancję dla uczestnika obrotu – klienta doradcy podatkowego – że korzysta on ze wsparcia profesjonalisty. Naruszenie tego obowiązku nie tylko więc naraża na szkodę klienta doradcy podatkowego, ale także stawia pod znakiem zapytania status doradcy podatkowego jako zawodu zaufania publicznego. Naruszenie tego obowiązku stanowi zatem przewinienie o wysokim stopniu szkodliwości.

Sąd ustalił, że Obwiniona dopuściła się czynu, polegającego na braku podnoszenia kwalifikacji i braku uzyskania wymaganych 32 punktów w okresie następujących po sobie dwóch lat w przyjętym dwuletnim okresie rozliczeniowym 2019/2020.

W aktach sprawy znajduje się dokument - pismo przewodniczącej Komisji Ochrony Zawodu, Etyki i Spraw Wewnętrznych Krajowej Rady Doradców Podatkowych. Wynika z niego, że we wspomnianym dwuletnim okresie Obwiniona uzyskała wyłącznie punktów: 6.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy o doradztwie podatkowym, doradcy podatkowi ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za niewykonanie lub nienależyte wykonanie

obowiązków zawodowych określonych prawem. Stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych stanowi obowiązek zawodowy doradcy podatkowego, o czym przesądza treść art. 36 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym. Co więcej, stosownie do art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym, doradcy podatkowi ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za czyny sprzeczne z zasadami etyki zawodowej. Obowiązek postępowanie zgodnie z zasadami etyki zawodowej wynika z art. 36 pkt 1 ustawy o doradztwie podatkowym. Stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych stanowi obowiązek wprost wskazany w art. 4 ust. 2 zasad etyki doradców podatkowych. Istnieją zatem dwie podstawy prawne odpowiedzialności dyscyplinarnej doradcy podatkowego za czyn polegający na naruszeniu obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

Stosownie do art. 64 ust. 2 ustawy o doradztwie podatkowym, karami dyscyplinarnymi są upomnienie, nagana, zawieszenie prawa wykonywania zawodu na okres od 6 miesięcy do lat 3 oraz pozbawienie prawa wykonywania zawodu. Rolą Sądu jest orzeczenie kary adekwatnej do popełnionego deliktu zawodowego spośród kar wskazanych w ww przepisie. Dokonując oceny przewinienia sąd bada sprawę pod kątem stopnia szkodliwości zarzucanego czynu oraz celów, jakie wymierzona kara powinna spełnić.

Biorąc powyższe pod uwagę, a także fakt, że Obwiniona nie była dotychczas karana dyscyplinarnie, Sąd orzekł najłagodniejszą z katalogu kar, licząc, że orzeczona kara spełni swoje cele i m.in. przyczyni się do uniknięcia popełnienia podobnych przewinień dyscyplinarnych w przyszłości, a jednocześnie w ocenie Sądu jest to kara adekwatna do okoliczności ustalonych w toku prowadzenia sprawy.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w sentencji.

Pouczenie

Od orzeczenia sądu pierwszej instancji przysługuje obwinionemu lub Rzecznikowi Dyscyplinarnemu, a w przypadku, o którym mowa w art. 69 ust. 4, także Krajowej Radzie Doradców Podatkowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych lub Ministrowi Sprawiedliwości - odwołanie do sądu drugiej instancji w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia, wraz z uzasadnieniem.